

[Schmidt.]

flyttet særlig til København, og Landet er forarmet i allerhøjeste Grad. Jeg mener at kunne paastaa, at det ikke er os, det slesvigske Parti alene, men i stigende Grad den nordslesvigske Befolkning, der ser saaledes paa Forholdene, at man ikke saadan vilkaarligt kan gennemskære de Forbindelser, man har haft før, og som man har været vant til.

Hvis man forstod disse Synspunkter lidt mere, hvis man satte sig mere ind i, hvad der bevæger os dernede i Grænselandet, og hvad vi daglig ser, saa vilde vel ogsaa Højesteretsdommen over den kendte Nissen Ellum være faldet anderledes ud. For denne Mands Forbrydelse var jo nærmest den, at han krævede et almindeligt Moratorium for hele Landet, og at han talte om de særlige Traditioner og derfor ogsaa den særlige Ret, der var dernede, og som denne Landsdel kunde fordre og maa tilstræbe for sig selv. Men denne særlige Tradition og denne særlige Ret, som en Landsdel har for sig selv, strider jo fuldkommen mod de centralistiske Synspunkter, som det danske Statsvæsen er bygget efter. Alligevel er disse Synspunkter til Stede i Befolkningen dernede, og Nordslesvigerne beskæftiger sig stadig stærkere med dem; det trænger stadig dybere ind i Nordslesvignernes Bevidsthed, at de vil virke med selv og ordne deres Forhold, være et Led i det hele, et Led.

Jeg vil gerne i denne Sammenhæng gøre den højtærede Landbrugsminister, som nu har faaet en Bemyndigelse til at fordele eventuelle Kontingenteringer, opmærksom paa, at vi i Nordslesvig venter, at der tages særligt Hensyn til os, fordi Nøden ingen Steder er saa stor som hos os, men ikke blot af denne Grund, ogsaa fordi, i det mindste naar det handler sig om Kødkontingenter, Produktionen er forholdsvis større i Nordslesvig end i det øvrige Land. Det er ikke retfærdigt, som man har gjort det i et andet Tilfælde, at man lod de Indtægter, der vandtes ved heldige Kontingenter, gaa i den fælles Kasse og fordeles paa de fælles Landbrugsinteresser, naar det meste var indvundet dernede, og naar Nøden netop der er størst.

Jeg maa desværre frygte — det er jeg fuldkommen klar over —, at jeg ikke vinder Anerkendelse i dette høje Ting for disse slesvigske Synspunkter, som jeg her har gjort gældende. Men det kan paa ingen Maade anfægte min Overbevisning om, at de er rigtige, og at det vil være en kortsynet dansk Politik ikke at vise Forståelse for

dem. Idet jeg kommer tilbage til det, som i Regeringens Program synes mig at vise den rette Vej, ogsaa for Nordslesvigs Vedkommende, vil jeg endnu en Gang understrege Gælds- og Rentespørgsmaalet, som Regeringen jo har sin Opmærksomhed henvendt paa, og som efter min Mening spiller en saa afgørende Rolle, at det ikke bør blive ved Overvejelser og Opmærksomhed, men at man maa skride til Gerning.

Hvad Rentespørgsmaalet angaar, vil jeg gerne sige, at jeg sympatiserer med den Tanke, som man jo har virkeliggjort ved Reguleringen af Statshusmændenes Rentebetaling — og det interesserede mig meget, at et Medlem af Venstre, det ærede Medlem Hr. Duborg, var inde paa den Tanke —, at Ejendomsskatterne skulde gøres bevægelige. Det er efter min Mening en frugtbar Tanke, som maaske i nogen Grad kan hjælpe med til at ordne dette Spørgsmaal.

Jeg gentager det gamle Krav, at man ikke i Nordslesvig kan nøjes med et specificeret Moratorium, men at det maa være et generelt Moratorium, der giver Folk deres sjælelige Ligevægt igen. Det kan man jo gøre, naar man virkelig er besluttet paa at benytte et saadant Moratorium til gennemgribende Foranstaltninger, Foranstaltninger, som virkelig forandrer Forholdene herefter. Det er en Nødvendighed, at der gøres noget i den Retning.

Jeg maa slutte med endnu en Gang at give Udtryk for den Forventning, som Nordslesvig har, at der sker noget paa de forskellige Omraader, paa alle Omraader, hvor man prøver at komme igennem Krisen, nærmest med Tanken paa, hvorledes man kan anvende det i Nordslesvig, men at der ogsaa maa anlægges særlige Synspunkter, for at denne Landsdel dernede kan tilfredsstilles. Denne Forventning er en Selvfølge, og vi har ventet længe. Det er jo lovet ofte, særlig af det ene Parti her, det konservative Parti, at der skal ske noget, og ogsaa Regeringen antager jeg er villig, til at lade noget ske. Men at der sker noget, og noget gennemgribende, det er det eneste, der kan berolige Sindene dernede.

A. Svensson: Mit Partis Formand, det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, fremsatte under sin Finanslovstale forleden ogsaa nogle Bemærkninger om de sønderjydske Landsdele, og jeg vil nu gerne uddybe dette Emne noget nærmere.

Jeg maa da først nævne, at vi havde stort Besøg nede hos os for nylig. Det var Professor Dr. Laurits V. Birck, der var kommet til Aabenraa for at holde Foredrag